

hold til den redegørelse, som regeringen har fremlagt.

Frank Aaen (EL):

Regeringen har sagt, at der ikke skete nogen mishandling i lejren i Kandahar, at de 31 ikke var blevet mishandlet, at det var der ikke noget bevis for.

Når FN i en rapport, som også den danske regering har modtaget, beskriver situationen og beskriver mishandlingen, når Amnesty International har interviewet en mishandlet, har bragt rapporten og den danske regering også har fået den, er det så ikke på tide, at den danske regering siger: Vi har da et medansvar for, at der angiveligt blev udleveret nogle mennesker, som blev mishandlet af amerikanerne, og vi er nødt til at undersøge det medansvar?

Hvordan kan regeringen bare blive ved med at sige, at det kender den ikke noget til, når i hvert fald to så uafhængige institutioner som FN og Amnesty har bragt oplysningerne frem?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Som sagt er der ikke kommet noget frem, der ændrer konklusionerne i redegørelsen. Jeg ved godt, at hr. Frank Aaen har udfoldet store bestræbelser på at få det fremstillet, som om der skulle være sket en mishandling af de 31 tilfangetagne, som blev overleveret til amerikanerne af danske soldater. Det bliver også mere end antydnet, ja, man kan sige direkte påstået i den politiske film, som hr. Frank Aaen har medvirket til at få fremstillet.

Men nu viser det sig her bagefter, i hvert fald ifølge interviews, som er gengivet i dagspressen, at et af de såkaldte kronvidner i filmen afviser, at der skulle have fundet mishandlinger sted. Men det forsøger hr. Frank Aaen at krybe uden om, det spiller ingen rolle, det ser man bare væk fra, selv om den pågældende bliver brugt netop som kronvidne i filmen. Når den pågældende siger noget, der ikke passer ind i hr. Frank Aaens kram, så kan det lige pludselig ikke bruges. Det fortæller alt om, hvad vi har vidst hele tiden: Det er en dybt politisk film.

Kl. 13.30

Formanden:

Så er det hr. Jesper Langballe som medspørger.

Jesper Langballe (DF):

Mig bekendt er det tilladt at citere, hvad man selv har sagt i Det Udenrigspolitiske Nævn, så

jeg vil citere mig selv fra i går som en opfølgning på statsministerens bemærkninger om hr. Frank Aaens medvirken ved tilblivelsen af Guldbrandsens film, og så vil jeg stille statsministeren et spørgsmål.

Der er ingen af os, der med hundrede procents sikkerhed ved, om de svar på spørgsmål fra f.eks. forsvarer, som hr. Frank Aaen har hjulpet Guldbrandsen med at fremskaffe, har betydning, at hr. Frank Aaen har overtrådt sin tavshedspligt og misbrugt sin stilling som medlem af Det Udenrigspolitiske Nævn. Men jeg vil spørge statsministeren, om han er enig med mig i, at hvis det er tilfældet, så er det dybt, dybt alvorligt. Da vi ikke for nærværende med sikkerhed ved, om det er tilfældet, vil jeg da også spørge statsministeren: Var det her egentlig ikke et spørgsmål, der kunne danne grundlag for en uvildig undersøgelse?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må selvfølgelig give hr. Jesper Langballe ret i, at hvis det skulle forholde sig sådan, som hr. Jesper Langballe fremstiller det, er det selvfølgelig en dybt alvorlig sag. Men da jeg lige så lidt som formodentlig hr. Jesper Langballe ved, om det forholder sig sådan, tør jeg jo ikke drage nogen konklusioner, selv om jeg selvfølgelig har iagttaget den ganske tankevækkende parallel, der har været mellem en række af de spørgsmål, som hr. Frank Aaen har stillet i Folketinget, og en række af de temaer, der er taget op i filmen. Men hr. Frank Aaen har jo også offentligt bekendt, at han har været meget tæt medvirkende i at fremstille denne politiske film.

Nu nævner hr. Jesper Langballe så, om ikke også det kunne være tema for en uvildig undersøgelse, og til det vil jeg bare sige, at det altså vrimler med forslag om uvildige undersøgelser. Jeg tror ikke, at kræfterne er brugt særlig velanbragt på at iværksætte en række af de undersøgelser.

Jesper Langballe (DF):

Tak for svaret. Det er jo Nyhedsavisen, der har bragt det her frem, og jeg vil godt stille et spørgsmål til pressens minister.

Man kalder jo pressen den fjerde statsmagt, fordi den skal vogte på os andre, og en gang imellem stiller man så med føje vel nok spørgsmålet: Hvem skal vogte vogterne? Og så viser det sig, at det kan pressen egentlig udmærket tage vare på selv. Når der sker sådan noget som det her i Danmarks Radio, der nu med det sidste